

MARCEL VAN DRIEL

**24
UUR**

kluitman

PASCAL

Pascal was al bijna 23 uur op de vlucht. Hij had al die tijd niet geslapen en nauwelijks wat gegeten, doodsbang dat de twee broers hem zouden vinden als hij langer dan tien minuten op één plek zou zijn. Dus bleef hij in beweging. Eerst in en rond Quartier Latin, veilig tussen de mensenmassa's. Maar de winterse kou had zelfs de meest overmoedige toeristen naar binnen gejaagd en de straten van Parijs werden niet alleen donkerder maar ook steeds leger.

De klok op de kerktoren gaf 22.59 uur aan.

'Kom op, Pascal!' sprak hij zichzelf streng toe. 'Nog een uur. Je kunt dit!'

Zo voelde het niet. Hij dacht altijd dat hij redelijk fit was voor een zeventienjarige, zeker vergeleken met zijn vrienden die altijd achter een scherm zaten. Maar sinds hij pizza's bezorgde op een elektrische fiets was ook zijn conditie hard achteruitgehold.

Hij kon niet meer. Uitgeput zonk hij ineen achter een rij

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.

Nur 284/W032301

Bisac YAF062000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst: Marcel van Driel

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

marcelvandriel.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

afvalbakken. De containers puilden uit en nog meer vuilnis was er lukraak neergegooid. Pascal negeerde de stank van rottend afval en ging zelfs zo ver dat hij zijn lichaam bedekte met de volste vuilniszakken die hij kon vinden.

Sinds hij de gps-tracker had gevonden en weggegooid, voelde hij zich iets veiliger, maar niet veel. Parijs had meer dan twee miljoen inwoners, maar toch leken de broers hem steeds opnieuw te vinden.

Tien minuten, vertelde hij zichzelf. Tien minuten en dan ging hij weer.

Hij bestudeerde zijn arm in het vale maanlicht. De oudste broer had er met zijn mes vier verticale strepen in gekerfd. De vijfde streep ging dwars door de vier heen. Hij voelde er niks meer van; de kou had zijn lichaam volledig in bezit genomen en alle pijn weggedrukt. Pascal sloot heel even zijn ogen. Hij huilde zachtjes en met zijn laatste restje kracht smeekte hij: 'Alstublieft. Alstublieft God, laat me niet sterven. Alstublieft.'

Hij was niet eens gelovig.

Pascal werd wakker omdat iemand zachtjes kuchte. Hij keek op; de silhouetten van de twee broers waren zichtbaar tegen het licht van de lantaarnpaal.

'Bonne nuit, Pascal,' zei de eerste broer in gebroken Frans. 'Zo blij dat we je gevonden hebben.'

'Nee, nee!' stamelde de jongen. Hij duwde de zakken van zich af en schoot overeind. Iets te snel, want het begon hem meteen te

duizelen. De muur achter hem ving hem op. 'Hoe laat is het?' vroeg hij. 'Hoeveel tijd heb ik nog?'

De tweede broer haalde overdreven langzaam zijn telefoon tevoorschijn. Hij draaide het scherm naar Pascal. 'Kijk,' nodigde hij uit.

Pascal keek.

00.02 uur. Twee minuten na middernacht. Het duurde even voordat het tot hem doordrong.

'Ik heb het gered?' zei hij. 'Ik krijg tienduizend euro?'

De jongste broer knikte.

'Je hebt gewonnen. Goed gedaan!'

Pascal hoorde de knal van het pistool voordat hij iets voelde. Zijn handen bewogen automatisch naar zijn buik. Zijn witte T-shirt – nu groezelig van het vuil van de stad – kleurde rood. Nog steeds voelde hij geen pijn.

'Maar ik had gewonnen?' stamelde hij. 'Jullie hadden het beloofd...'

'We hebben gelogen,' zei de oudste broer en hij richtte zijn pistool op Pascals hoofd. 'Wij liegen altijd.'

BAM!

***

De jongste broer staaarde naar het lijk van Pascal. Het zou enige tijd kosten om de jongen te identificeren en dan waren zij allang weg. Hij keerde zich naar zijn broer.

'Ik ben uitgekeken op Parijs,' zei hij in het Engels.

'Ik ook,' antwoordde zijn broer.

'Waar zullen we nu naartoe gaan?'

'Ik heb gehoord dat Nederland erg gezellig is met de kerst.'

CLAIRE

'Order ready!' schreeuwde de orderpicker. Zijn stem kwam nauwelijks boven de keiharde trancemuziek uit die door het magazijn schalde. Hij zette de tas in vakje nummer vier. Tegelijkertijd verscheen hetzelfde getal op Claires telefoon in de STOER-app.

Ze veerde op van haar bankje in de darkstore, zoals dit soort supermarkten werd genoemd. Aan de buitenkant waren de ramen inderdaad dichtgeplakt, maar binnen was alles felverlicht. Overal stonden stellingkasten op minimale afstand van elkaar. Tussen de grote hoeveelheden chips, frisdrank en bier lagen de gezonde artikelen er een beetje verloren bij.

'Ik hoop dat het snel weer warmer wordt,' zei Rayan in slecht Engels. Zijn adem stonk naar wiet.

'Waarom?' vroeg Claire. *'Vriezen je ballen eraf?'*

'Nee, omdat je tieten niet goed te zien zijn onder je winterjas,' grijnsde hij vuil.

Ze gaf hem een langzame middelvinger en haalde de papieren tas uit het vak. Eikel.

De bezorgtijd ging nu in.

Sinds een paar maanden was ze flitsbezorger. Ze leverde boodschappen aan mensen die te lui, te ziek, te druk of te dronken waren om zelf de deur uit te gaan. Nu, tijdens de kerstvakantie, was het drukker dan ooit en kon ze elke dag werken. Op zich beviel het baantje haar uitstekend, alleen konden de meeste van haar collega's haar gestolen worden. Slechts de helft sprak fatsoenlijk Nederlands, de weinige vrouwen die er werkten, gaven het al snel op vanwege de seksistische opmerkingen en ze draaiden ontzettende kutmuziek in het magazijn.

De papieren tas met 'STOER' erop was deze keer zowaar tot de nok toe gevuld. Soms moest ze de halve stad door met slechts een zak chips en een bak Ben & Jerry's. Vaak besteld door mensen die ook nog te beroerd waren om een fooi te geven.

Ze scande de barcode op de tas en het adres verscheen in de bezorgapp. Claire zette de boodschappen in de speciale bak voor op de e-bike en schoof haar telefoon in de stuurhouder. Silvano kwam naast haar staan. Silvano was de chef en Silvano was oké. Ze keken samen naar het scorebord. De gemiddelde wachtduur vandaag was 28 minuten, wat eigenlijk te lang was. Het aantal klanten nam dagelijks toe en personeel was moeilijk te krijgen. Voor haar betekende dat vooral dat er altijd genoeg werk was.

'Bijna sluitingstijd als je terug bent,' probeerde hij boven de

muziek uit te komen. 'Je laatste ritje dus voor vanavond. Bedankt voor je inzet.' Ze beantwoordde zijn boks met een geeuw.

'Sorry,' zei ze. Ze was al sinds vier uur vanmiddag aan het fietsen en was gesloopt. Officieel moest ze als zestienjarige elke vier-en-half uur verplicht pauze krijgen, maar er was echt niemand die daarop lette.

'Tot zo,' zei Silvano, want ze moest de e-bike nog terugbrengen.

'Ja, baas,' zei ze, hoewel hij maar een paar jaar ouder was dan zij.

Claire zette haar koptelefoon op en startte de routeplanner. Het adres viel maar net binnen het bereik van de bezorgdienst. Als het één straat verder was geweest, hadden ze pech gehad.

Haar playlist bestond vandaag louter uit nummers van Rammstein, ouwelullenmuziek volgens Nina. Maar de beats en de gitaren waren de perfecte soundtrack om mee rond te scheuren door de stad. Ze duwde haar kraag omhoog en trok haar handschoenen aan. De kou was venijnig. Helemaal ingepakt sprong ze op haar fiets, schoot de magazijn deur uit, manoeuvreerde behoedzaam tussen twee stilstaande auto's door en reed het fietspad op. Ze negeerde de opgestoken vinger van de bromfietser die ze afsneed en zette de e-bike in een hogere versnelling.

Laatste ritje, daar gaan we.

'Sie muss nicht schön sein. Sie muss nicht klug sein, nein. Sie muss nicht reich sein. Kein Modell mit langen Schritten. Doch dicken Titten,' gilte ze keihard mee.

Een oudere dame die haar hond uitliet, keek haar afkeurend aan.

‘Dikke tietten!’ gilte Claire extra luid.

Halverwege de rit belde Nina. Zonder vaart te minderen, nam Claire op. Het geschreeuw in haar koptelefoon werd onderbroken door Nina’s: ‘Hey, babe!’

‘Hey,’ antwoordde ze een beetje verlegen terwijl ze de bocht nam.

Ze had Nina ontmoet op een PANN-party en was halsoverkop verliefd geworden. Claire had zichzelf geen enkele kans gegeven – Nina was vier jaar ouder, waanzinnig knap en trok meisjes aan als vliegen op stroop – maar tot haar grote verbazing was de aantrekkingskracht wederzijds geweest. Ze hadden gedanst, gedronken en tot diep in de nacht gekletst en gezoend. Nu waren ze al een paar maanden samen, iets wat ze nog steeds nauwelijks kon geloven. Nina was haar eerste echte vriendin en Claire dacht elke dag wel een keer dat het een prank was. Zeker nu Nina sinds vorige week ineens minder tijd met haar door wilde brengen.

‘Ik zit op de fiets!’ schreeuwde ze door de nacht. ‘Laatste ritje!’

‘Kom je daarna naar mij?’ vroeg Nina.

Claire’s hart miste een slag, vlinders namen bezit van haar buik en haar lichaamsthermostaat schoot omhoog.

‘Weet je het zeker?’ stamelde ze. ‘En je tentamens dan?’ Vorige week had Nina een hele verhandeling gehouden over dat ze tijdens de kerstvakantie moest studeren en geen tijd had voor hun

relatie. Claire had geknikt dat ze het begreep maar was misselijk geworden. Sindsdien was ze bang geweest dat Nina het uit ging maken, omdat ze iemand anders had ontmoet. Iemand die ouder, leuker, knapper en slimmer was.

‘Ik weet het zeker,’ zei Nina. Een korte stilte. ‘Ik mis je.’

Claire’s hart stopte er nu helemaal mee.

‘Sure,’ stamelde ze, ‘ik jou ook.’ Shit, ze klonk als een personage in een romcom. ‘Ik moet hangen,’ zei ze snel. ‘Ik ben op m’n adres. Tot zo!’

Er deed niemand open. Claire klopte geïrriteerd op de ramen. Als er niet snel iemand kwam, keerde ze linea recta weer om. Ze wilde naar Nina.

Claire opende de app en scrolde naar het opgegeven telefoonnummer.

‘Hello?’

De jongensstem klonk buitenlands dus schakelde ze meteen over naar het Engels: ‘Hi, ik ben Claire van STOER, ik heb boodschappen voor jullie maar niemand doet open.’

‘I’m sorry,’ antwoordde de jongen met een vreemd accent, ‘maar ik heb het verkeerde adres ingevoerd. We wonen net buiten het bezorgingsgebied en anders konden we niet bestellen. En we hebben echt dringend bier nodig.’

‘BEER!’ schreeuwde een tweede jongensstem op de achtergrond. ‘BEERR!!!!’

‘Fuck,’ mompelde Claire binnensmonds. En daarna in de telefoon: ‘Dit is niet tof.’

‘Look,’ zei de jongen, ‘Ik maak het goed, oké? Als je de boodschappen bezorgt, krijg je een fooi van twintig euro. Cash.’

‘Vijftig euro,’ zei ze.

De jongen moest lachen. ‘Je bent een harde onderhandelaar,’ antwoordde hij. ‘*I like it. Deal.*’ Hij noemde het adres.

‘Ik ben al onderweg,’ zei ze en ze verbrak de verbinding.

Vijftig euro. Dat bracht haar weer een stuk dichterbij de vrijheid waar ze zo naar snakte. Hoe eerder ze weg kon bij haar moeder hoe beter.

Met hernieuwde energie wierp ze zich op de pedalen. Tien minuten, zei Google Maps. Daarna snel terug naar het magazijn om de e-bike om te ruilen voor haar eigen fiets en dan naar Nina.

Haar moeder was het er niet mee eens dat ze tot zo laat werkte, maar fuck die shit. Ze was zestien en maakte zelf wel uit wat ze wel en wat ze niet deed. Daarnaast was haar moeder op die leeftijd zwanger geweest van Claire, dus wat haar betreft had ze geen enkel recht van spreken.

In een opwelling appte ze Nina: *Morgen neem ik je.* Ze wachtte een seconde en typte er toen achteraan: *Mee uit eten.*

Het duurde niet lang voordat er een antwoord kwam: *Hahaha. Ik las dus als eerste ‘Mee uit eten’ en dacht: Yes! Ik hoef niet te koken!*

Ook de liefde van de vrouw gaat door de maag, appte Claire terug. Ze hoopte maar dat het niet te corny was.

Truth, girl. Maar eh... dat andere mag vanavond al, hoor... tot zo!

Deze keer reageerde er een heel ander deel van haar lichaam.

Het adres bleek een vrijstaande villa te zijn aan de rand van de stad. Er stond een rode Tesla op de oprit. Rijke mensen zo te zien. Ze had honderd euro moeten vragen. Misschien kon ze dat alsnog doen. Dan kon ze Nina meenemen naar een echt restaurant, in plaats van naar de pizzeria.

Deze keer ging de deur open voordat ze aan kon bellen. Twee jongens stonden in de deuropening, onmiskenbaar broers. Ze waren wat haar betreft veel te jong voor de dure maatpakken die ze droegen. Driedelig kostuum met stropdassen, dasspeld en zo’n stom zakdoekje in hun borstzak. Corpsballen.

Honderd euro fooi, dacht ze, terwijl ze de tas uit de fietsbak haalde, absoluut honderd euro.

De voorste toverde iets metaalachtigs tevoorschijn wat leek op een pistool. Hij richtte het op haar.

‘Claire,’ zei hij in het Engels. ‘Kom binnen. We verwachtten je al.’

23.31

‘Hoe weet je mijn naam?’ vroeg ze, terwijl de jongen haar vooruitduwde.

‘Uit de app, duh,’ antwoordde hij. Hij gebaarde haar door te lopen naar de huiskamer.

Zie je nou wel, dacht Claire. Ze was het er niet mee eens geweest dat de naam van de bezorger in de STOER-app kwam te staan. *Claire is nu op weg naar jouw adres met jouw boodschappen*, stond er bij elke bestelling. Dat was uiteraard bedacht door een man die nog nooit was lastiggevallen.

‘Ga zitten.’

Claire stond in het midden van de kamer en staarde naar de loop van het pistool. Ze had de tas met boodschappen nog steeds in haar hand.

‘Dat ding is niet echt,’ zei ze.

De jongen leek heel even na te denken, bewoog zijn arm toen

van haar vandaan en richtte zijn wapen op de televisie. Hij schoot.

De knal was oorverdovend, veel harder dan op tv of in de bioscoop. Claire liet de papieren tas uit haar handen vallen en dook instinctief in elkaar. Ze had verwacht dat de televisie zou exploderen, maar er verscheen alleen een gat in het scherm en er brokkelde glas af.

‘Dude!’ schreeuwde Claire. ‘Wat de fuck?!’ Ze probeerde haar bevende lichaam tevergeefs onder controle te krijgen.

‘Ja, dude,’ herhaalde de jongere broer. ‘Wat de fok is dit?!’

‘Het is toch niet ons huis,’ antwoordde de jongen met het pistool. ‘Maar deze bitch nam mij niet serieus.’ Hij boog zich naar voren, pakte haar bij haar arm en trok haar overeind. Hij duwde de loop van het pistool tot vlak onder haar neus. Ze kon de warmte nog voelen. ‘Geloof je me nou, trut?!’

Ze knikte en snikte. ‘Ja, ja, ik geloof je.’

‘Ga zitten.’

Voordat ze zijn bevel kon opvolgen, werd ze hardhandig in een leunstoel geduwd.

Ze wilde niet huilen, maar deed het toch.

‘Maak je zakken leeg. Op tafel.’

Trillend van angst legde Claire haar telefoon op de tafel en daarna haar portemonnee. Het was er eentje met alleen maar pasjes: haar ov-kaart, twee bankpassen en haar schoolpas.

‘Sleutels.’

Ze legde haar huis- en fietssleutels ernaast. Wat waren ze

met haar van plan? Ze gingen toch niet... Ze duwde de heftigste gedachten uit alle macht weg.

De jongste broer pakte haar telefoon en probeerde hem te activeren. Toen dat niet lukte, kwam hij naar haar toe en pakte haar hand.

‘Face ID?’ vroeg hij.

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. Zo nieuw was haar telefoon niet. ‘Duim.’

Hij duwde haar duim op de scanner. Het scherm lichtte op en de foto van haar en Nina verscheen.

‘Mooie vrouw,’ zei de jongen. ‘Je zus?’

‘M’n vriendin.’

‘Wauw. Respect. Wat is haar naam?’

‘Gaat je niks aan.’

De jongen opende haar WhatsApp. Zoals altijd stonden de berichten van Nina bovenaan.

‘Dat is privé!’ siste ze.

‘De komende 24 uur is niks privé,’ antwoordde zijn broer. ‘De komende 24 uur ben je van ons.’

Claire voelde hoe het bloed uit haar gezicht wegtrok. Het was alsof iemand met een vuist in haar maag had gestompt en ze kromp in elkaar. ‘Nee, nee!’ riep ze. ‘Raak me niet aan!’

De jongste broer keek op van haar telefoon. ‘O, nee,’ zei hij. Hij leek oprecht geschokt. ‘Niet op die manier. Ik zou nooit iemand tegen haar zin doen. Dat is niet wie ik ben.’

‘Laat me alsjeblieft gaan,’ zei ze.

De oudste broer knikte en keek op de klok. Het was bijna tien over half twaalf.

‘We laten je gaan,’ zei hij. ‘Om precies middernacht. Daarna gaan we op jacht. Je bent hier omdat je onze nieuwe prooi bent.’

‘Prooi? Je maakt een grapje, toch?’ vroeg Claire met overslaande stem.

‘Het spijt me, geen grap,’ zei de jongen. De spijt in zijn stem klonk gespeeld. ‘De regels zijn simpel,’ ging hij verder. ‘Blijf 24 uur uit onze handen en je wint. Niet alleen dat, maar dan krijg je ook tienduizend euro van ons. Zonder verplichtingen. Cash. Daar mag je mee doen wat je wilt. Koop iets moois voor je vriendin. Ga lekker samen op vakantie.’

‘En als ik verlies?’

De jongen richtte zijn pistool op haar en riep: ‘BAM!’ Ze kromp opnieuw in elkaar.

‘Dit gebeurt niet, dit is niet echt,’ mompelde ze tegen zichzelf.

‘*It’s real,*’ zei de jongste zacht. ‘Hoe eerder je dat beseft, hoe groter de kans dat je dit overleeft.’ Hij hurkte naast haar neer. ‘Ik wil dat je wint, Claire. Je verdient het om te leven, toch?’

Ze knikte. ‘Laat me alsjeblieft gaan,’ zei ze. ‘Ik zal niemand iets vertellen. Ik weet jullie namen niet. Ik zeg niks.’

De oudste knikte naar de jongste, die een laptop tevoorschijn haalde. Hij klapte de computer open en startte een filmpje dat al klaarstond.